

RESSÒ DE LA PARAULA

Pacte-aliança-trobada-comunió (IV)

Aquesta tensió, aquest anhel que ens fa anar des del simple pacte fins a la comunió personal, passant per l'aliança i la presència, és il·luminat per la Revelació del misteri de Déu. No sols «és il·luminat» sinó que la Revelació dona resposta a aquesta ànsia humana.

En realitat és un anhel inherent a la naturalesa humana, perquè estem fets per a la comunió d'amor. De manera que n'hi hauria prou que investiguéssim els anhels més profunds de l'ésser humà, per a arribar a aquesta mateixa conclusió. El fet que existeixi aquest anhel continu explica les frustracions que habitualment es donen en els qui esperen de la política, de la convivència social humana, de les amistats, de la família, del grup, més del que elles poden donar de si.

Dèiem que Déu, a la vista dels resultats de l'Aliança Antiga i coneixent el cor humà, va buscar el «cara a cara», la presència al costat de l'ésser humà, per a establir amb tots nosaltres una relació personal. Va haver de prendre per això una carn humana com la nostra: «Es va encarnar per obra de l'Esperit Sant», proclamem en el Credo.

Però aquest «tu a tu» a través de realitats humanes no tenia un altre

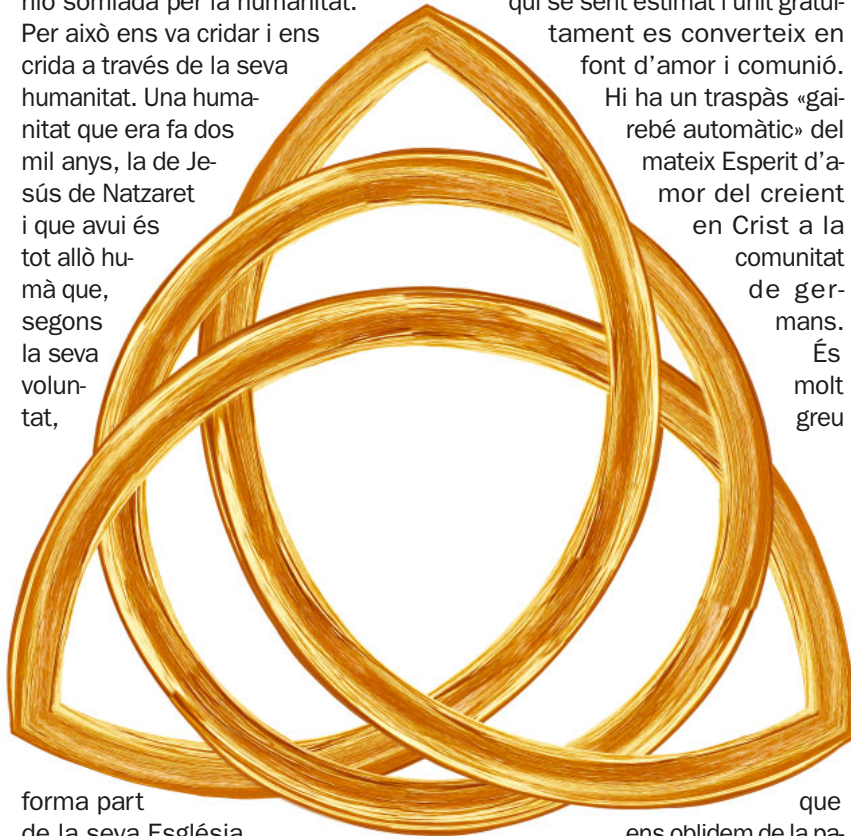
objecte, sinó arribar a establir amb nosaltres aquesta relació de comunió somiada per la humanitat. Per això ens va cridar i ens crida a través de la seva humanitat. Una humanitat que era fa dos mil anys, la de Jesús de Natzaret i que avui és tot allò humà que, segons la seva voluntat,

forma part de la seva Església. El mateix Esperit que va fer possible l'Encarnació és l'Esperit que anima i fa present Jesucrist en el món i en la nostra història.

Aquest pas de Jesucrist, la fe i la comunió amb Ell, vers l'Església,

la comunió entre germans s'entén fàcilment, si tenim en compte que qui se sent estimat i unit gratuïtament es converteix en font d'amor i comunió.

Hi ha un traspàs «gairebé automàtic» del mateix Esperit d'amor del creient en Crist a la comunitat de germans. És molt greu

que ens oblidem de la paraula «comunió» en el nostre llenguatge quotidià dins de l'Església i en la predicació. Darrere del silenci de la paraula, ve inexorablement l'oblit de la realitat mateixa, d'allò que la paraula significa. No es

pot substituir amb la paraula, més de moda, de «solidaritat» o «fraternitat». Comunió és molt més que el que aquestes paraules, tan dignes, signifiquen.

La realitat de la comunió, no sols és essencial en l'obra salvadora de Déu, sinó que també és la màxima aspiració de la humanitat. Perquè és aquella manera d'existir tan units que un està en l'altre i ningú no veu anul·lada la seva peculiar personalitat, una unitat tal que ningú no s'entén a si mateix si no és en relació a l'altre, un vincle tan estret que és indissoluble... És la comunió que existeix en la Trinitat.

No és una gosadia insensata que l'observació dels pactes polítics i socials en general ens faci pensar en la Trinitat. És quelcom que s'esdevé a l'interior del creient i que no s'atreuix a proclamar sense explicar-ho bé en el context «dels qui poden entendre». Però aquest pensament resulta molt útil per a mantenir-nos en aquesta sana tensió entre la crítica i l'anunci. Entenem millor l'ésser humà, recuperem la serenitat i podem projectar el demà amb esperança.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El transhumanisme: Una primera aproximació (I)

En els països d'influència cultural anglosaxona, el transhumanisme ha aconseguit una gran notorietat tant en els mitjans de comunicació de massa tradicionals, com en la universitat i en la literatura científica de divulgació. Qualsevol que faci el petit esforç de posar el mot *transhumanism* o *posthumanism* en un cercador de la xarxa, es topirà amb milers de pàgines que, a la vegada, es refereixen a d'altres pàgines, formant una teranyina realment complexa que cada dia creix de volum i d'intensitat.

És un moviment planetari i incloent que pretén sumar ciutadans de tot el globus, independentment de quina sia la seva situació social, el seu origen o la seva llengua materna. No va adreçat, exclusiva-

ment, als treballadors o als artistes o als intel·lectuals. S'adreça a tot ésser humà que aspiri a millorar la seva qualitat d'existència, a viure més anys i a fruit d'unes capacitats i d'unes qualitats que la naturalesa no li ha atorgat de manera arbitrària.

Com tot moviment, però, és un conglomerat que integra en el seu si formacions i grupuscles de diferent naturalesa, però que té la pretensió de transcendir l'àmbit de l'acadèmia, per esdevenir un moviment de transformació social i política. Se sustenta sobre la virtut de l'esperança i, per tant, està als antípodes de la moral de derrota, del desencís del món i del nihilisme polític i social. Enfront de la mirada apocalíptica i fatalista que dibuixa un futur negre,

enfront del no hi ha res a fer, el transhumanisme es presenta, públicament, amb un missatge ple d'esperança en el futur basat en la nova aliança entre la condició humana i la tecnologia.

La finalitat d'aquest moviment no és, d'entrada, transformar el món, alterar els sistemes de producció i de consum o bé esclafar el turbocapitalisme, en paraules d'Anthony Giddens (1938). És, prioritàriament, transformar la mateixa naturalesa humana i, d'aquesta manera, transformar el món. Per tant, el subjecte i l'objecte de la revolució són, exactament, el mateix: l'ésser humà.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Pacto-alianza- encuentro- comunió (IV)

Esa tensión, ese anhelo que nos hace ir desde el mero pacto hasta la comunió personal, pasando por la alianza y la presencia, viene iluminado por la Revelación del misterio de Dios. No sólo «viene iluminado» sino que la Revelación da respuesta a esa ansia humana.

En realidad es un anhelo que está en la naturaleza humana, porque estamos hechos para la comunió de amor. De forma que bastaría con que investigáramos los anhelos más profundos del ser humano, para llegar a esa misma conclusión. El hecho de que exista ese anhelo continuo explica las frustraciones que habitualmente se dan en quienes esperan de la política, de la convivencia social humana, de las amistades, de la familia, del grupo, más de lo que ellas pueden dar de sí.

Decíamos que Dios, a la vista de los resultados de la Alianza Antigua y conociendo el corazón humano, buscó el «cara a cara», la presencia junto al ser humano, para establecer con todos nosotros una relación personal. Tuvo que tomar para ello una carne humana como la nuestra: «Se encarnó por obra del Espíritu Santo», proclamamos en el Credo.

Pero este «tú a tú» a través de realidades humanas no tenía otro objeto, sino llegar a establecer con nosotros esa relación de comunió soñada por la humanidad. Por eso nos llamó y nos llama a través de su humanidad. Una humanidad que era hace dos mil años, la de Jesús de Nazaret y hoy es todo lo humano que, según su voluntad, forma parte de su Iglesia. El mismo Espíritu que hizo posible la Encarnación es el Espíritu que anima y hace presente a Jesucristo en el mundo y la historia nuestra.

Ese paso de Jesucristo, la fe y la comunió con Él, hacia la Iglesia, la comunió entre hermanos se entiende fácilmente, si tenemos en cuenta que quien se siente amado y unido gratuitamente se convierte en fuente de amor y comunió. Hay un traspaso «casi automático» del mismo Espíritu de amor del creyente en Cristo a la comunidad de hermanos.

Es muy grave que nos olvidemos de la palabra «comunió» en nuestro lenguaje cotidiano dentro de la Iglesia y en la predicación. Detrás del silencio de la palabra, viene inexorablemente el olvido de la realidad misma, de lo que la palabra significa. No se puede sustituir con la palabra, más de moda, de «solidaridad» o «fraternidad». Comunió es mucho más que lo que estas palabras, tan dignas, significan.

La realidad de la comunió, no sólo es esencial en la obra salvadora de Dios, sino que también es la máxima aspiración de la humanidad. Porque es aquella forma de existir tan unidos que uno está en el otro y ninguno ve anulada su peculiar personalidad, una unidad tal que ninguno se entiende a sí mismo si no es en relación al otro, un vínculo tan estrecho que es indisoluble... Es la comunió que existe en la Trinidad.

No es una osadía insensata que la observación de los pactos políticos y sociales en general nos haga pensar en la Trinidad. Es algo que ocurre en el interior del creyente y que no se atreve a proclamar sin explicarlo bien en el contexto de «los que pueden entender». Pero ese pensamiento resulta muy útil para mantenernos en esa sana tensión entre la crítica y el anuncio. Entendemos mejor el ser humano, recuperamos la seriedad y podemos proyectar el mañana con esperanza.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Jornades de formació de catequistes a Sant Feliu

Els dies 8 i 9 de gener van tenir lloc a la Casa de l'Església aquestes jornades que convoca cada any l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat, durant la setmana posterior a les festes de Nadal. És una aposta formativa per posar-se al dia, enriquir la pròpia fe i generar un espai de trobada i compartició de l'experiència de cada catequista, a més d'agraïment per aquesta vocació.

El ponent d'enguany va ser Mn. Alberto Para, delegat de Catequesi de l'Arquebisbat de Barcelona i membre del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, que va enfocar les seves xerrades a establir una bona connexió entre la fe viscuda pels infants i les seves famílies i les celebracions litúrgiques. La seva exposició va resultar molt interessant, enriquida pel seu bagatge com a catequista i per la seva experiència de pregària amb les famílies a les parrò-

Mn. Alberto Para, delegat de Catequesi de l'Arquebisbat de Barcelona

quies on ha treballat i a la Parròquia de Sant Joan Maria Vianney on exerceix actualment de vicari.

Aquesta formació va permetre de constatar als catequistes participants com el Senyor actua en les persones pels camins més insospitats i com tothom té una vida interior i una espiritualitat que cal conrear.

Balanç de Mans Unides a la seva assemblea

Dissabte 11 de gener va tenir lloc aquesta reunió amb participació nombrosa de les diverses seccions comarcals a la nostra diòcesi d'aquesta ong. La presència del bisbe Agustí va ser molt apreciada pel profund sig-

nificat que donava a l'acció i la presència de Mans Unides, així com la del consiliari, Mn. Jaume Grané, per la pregària inicial que va conduir.

A l'assemblea es van valorar totes les activitats realitzades a

cada lloc, i també les iniciatives relacionades amb el 60è aniversari de Mans Unides, com ara la trobada a Montserrat de les delegacions de tot Catalunya. Com a novetat es va presentar una activitat que es farà properament, a manera de cloenda de l'aniversari, que serà una visita i un concert a la Sagrada Família, el proper dia 27 de març. També es va treballar en el calendari de sopars solidaris que es realitzaran a moltes localitats durant la Campanya de la Fam que inicia al mes de febrer, per mirar de coordinar la presència de l'equip diocesà de Mans Unides en els diversos actes.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

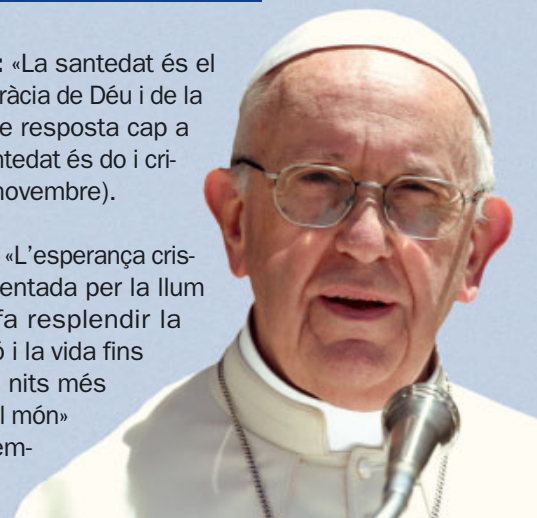

@Pontifex: «L'amor de Déu es fa llàgrima, es fa plor de tendresa en Jesús: plora per cadascú de nosaltres, tal i com va plorar per Jerusalem, quan no ens deixem estimar. Aquesta és la tendresa de l'amor de Déu» (31 d'octubre).

@Pontifex: «El record dels sants ens porta a alçar la vista cap al cel: no per oblidar les realitats de la terra, sinó per afrontar-les amb més coratge i esperança» (1 de novembre).

@Pontifex: «La santedat és el fruit de la gràcia de Déu i de la nostra lliure resposta cap a ella. La santedat és do i crida» (4 de novembre).

@Pontifex: «L'esperança cristiana, alimentada per la llum de Crist, fa resplendir la resurrecció i la vida fins i tot en les nits més fosques del món» (7 de novembre).

Celebració de la Presentació del Senyor

El proper diumenge, 2 de febrer, se celebra litúrgicament la festa de la Presentació del Senyor i és una diada vinculada tant als religiosos i religioses com al moviment Vida Creixent.

En aquest dia se celebra la Jornada de la Vida Consagrada, perquè recorda que els consagrats i consagrades renoven l'ofrena d'ells mateixos a Déu per a la salvació del món. Les comunitats de vida consagrada s'obren així a l'acollida i a l'anunci humil i decidit de la pròpia vocació i consagració. Per altra part, a les lectures pròpies del dia es recorden els ancians Simeó i Anna, profetessa, que són els sants patrons de Vida Creixent.

La celebració diocesana d'aquesta festa tindrà lloc el dia **1 de febrer**,

a les 19 h, a la **Catedral de Sant Llorenç**, en una eucaristia presidida pel bisbe Agustí, en la que es recordaran els membres de Vida Creixent difunts durant l'any, així com els religiosos i religioses traspassats, i també aquells que celebren els 25, 50 o 60 anys de vida consagrada.

Aquest 2020 el lema de la Jornada és «La vida consagrada amb Maria, esperança d'un món sofrent»: Maria i els consagrats anuncien que el mal no té l'última paraula, perquè Déu és més fort; que en el regne dels cels «ja no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment» (Ap 21,4); i que hem d'anticipar aquest Regne ja en aquest món, mitjançant les nostres bones obres, i la nostra caritat, fe i esperança.

Aplec de docents cristians a Sant Feliu de Llobregat

La Delegació diocesana d'Ensenyament convoca tots els docents cristians, que treballen o viuen al nostre bisbat, a una trobada a la Casa de l'Església l'últim disabte del mes de febrer, dia 29, sota el lema: «La seva llum creix en nosaltres. És Jesús a classe?», com a espai de formació i també de convivència entre mestres i professors. Hi haurà una ponència formativa, per ajudar a copsar la gràcia rebuda com a cristians, que a través de la tasca professional dels docents, pot arribar també als alumnes. També hi haurà una celebració de la Paraula com a moment de pregària, que s'elaborarà entre tots a través de dinàmiques de grup.

En un to més recreatiu, el dinar plegats i la sobretaula musicalitzada posaran fi a aquest aplec de docents cristians a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Matrícula i dinar, 12 euros. Inscripcions fins al dimecres 12 de febrer al web www.bisbatsantfeliu.cat. Més info: ensenyament@bisbatsantfeliu.cat

Trobada de formació per al clergat

Diaques i preveres es reuneixen un cop al mes, seguint un programa de formació relacionat amb l'objectiu diocesà. La sessió d'aquest mes de gener va tenir lloc dimarts dia 14, a la Casa de l'Església, amb la presència del P. Màxim Muñoz, cmf, que va desenvolupar una xerrada amb el títol «Església. Poble messiànic». Per a la seva dissertació, va prendre com a referència un text del dominic Y. Congar sobre l'Església com a sagrament de salvació, que li va permetre aprofundir les característiques del messianisme de Jesús, que no és revolucionari, ni de tipus sociològic-polític; ni apocalíptic-minimalista, sinó escològic-profètic. És a dir, que pren com a horitzó l'anunci del profeta del Regne de Déu, i assumeix

les seves conseqüències portant a terme la denúncia profètica. El de Jesús, i per extensió el de l'Església, és alhora un messianisme crucificat i esperançat: l'Església és un poble messiànic que viu l'esperança que predica.

En el diàleg posterior es van poder intercanviar reflexions, comentaris i preguntes, relacionades també amb les implicacions pastorals a la tasca més quotidiana dels preveres i diaques.

La matinal va acabar amb una sèrie d'informacions diverses, entre les quals, una fitxa de treball sobre el paper del laicat, en sintonia amb l'accent propi de l'Objectiu Diocesà d'enguany, i la referència a la participació en el congrés de laics «Pueblo de Dios en salida», que tindrà lloc a Madrid del 14 al 16 de febrer, amb la representació de dos preveres i deu laics de la nostra diòcesi, relacionats amb l'equip de la Delegació d'Evangelització i Apostolat Seglar, el Consell Pastoral Diocesà i altres àmbits de compromís cristià.

AGENDA

Trobada anual de la Renovació Carismàtica Catòlica en l'Esperit. Dies 1 i 2 de febrer (acollida a les 9.45 h), a la residència salesiana Martí Codolar (avda. Cardenal Vidal i Barraquer, 15). El predicador serà el P. Edgar Martínez i el lema és: «Jo soc la llum del món (Jn 8,12a)». Obert a tothom. Informació: M. Assumpció (t. 610 998 206) i www.renovacio.cat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2S 5,1-7.10 / SI 88 / Mc 3,22-30]. Santa Àngela de Mèrici (1470-1540), vg. fund. ursulines (Brèscia, 1535). **Tortosa:** □ Sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet, València 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ).

28. □ Dimarts [2S 6,12b-15.17-19 / SI 23 / Mc 3,31-35]. **Lleida:** Sant Valeri. Sant Tomàs d'Aquino (1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat, mr.

29. ■ Dimecres [2S 7,4-17 / SI 88 / Mc 4,1-20]. **Sant Feliu de Llo-**

bregat: □ Sant Pere Nolasc (s. XIII), prev.. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); **Lleida:** □ Sant Tomàs d'Aquino, prev. i doctor de l'Església. **Tortosa:** □ Beat Manuel Domingo i Sol, (Tortosa, 1836-1909), prev., fund. dels Operaris Diocesans (OP).

30. ■ Dijous [2S 7,18-19.24-29 / SI 131 / Mc 4,21-25]. **Tortosa (ciutat):** □ Santa Àngela de Mèrici, vg.; santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana.

31. □ Divendres [2S 11,1-4a.5-10a.13-17 / SI 50 / Mc 4,26-34]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev.

de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

FEBRER

1. ■ Dissabte [2S 12,1-7a.10-17 / SI 50 / Mc 4,35-41]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.

2. □ Diumenge vinent, Presentació del Senyor (lit. hores: 4a setm.) [MI 3,1-4 / SI 23 / He 2,14-18 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: 2,22-32)]. Antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes.

Diumenge III de durant l'any (A)

COMENTARI

Dedicats nit i dia a Crist

La crida dels apòstols Pere i Andreu (1308), de Duccio di Buoninsegna. Galeria Nacional d'Art, Washington (EUA)

La imatge de la llum és molt significativa. Jesús ens ha portat la revelació de Déu que és la llum que ha de guiar sempre la nostra vida. Per això, l'evangelista Mateu ens presenta Jesús, al començament de la seva vida pública, vivint a Cafarnaüm. I diu: *S'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. I com brilla aquesta llum?: A partir d'aquell temps, Jesús començà a predicar així: Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop. La llum és el Regne que ell predica i que demana una conversió per poder acollir-lo. I en aquesta tasca no vol restar sol. Per això crida els seus deixebles Pere i Andreu: Veniu amb mi i jo us faré pescadors d'homes. I també Jaume i Joan: Jesús els cridà. I com han de predicar el Regne que demana conversió immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. També Jaume i Joan abandonaren immediatament la barca i el pare i se n'anaren amb ell. Amb la predicació de Jesús es fa realitat la profecia d'Isaïes: El poble que avançava a les fosques, ha vist una gran llum. Aquesta llum produeix una immensa alegria: Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí: dues imatges que descriuen, a nivell popular, una enorme alegria. I és que heu trossejat el jou que li pesava, tot ho heu trossejat com al dia de Madian. El poble ara pot viure lliure seguint la llum de Jesucrist. Aquesta llum demana la unió de tots els creients: Us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Una bona recomanació per a aquesta Setmana de la Unitat. Ser llum: deixar-ho tot per seguir Crist, amb una immensa alegria i en plena unió amb els germans.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 8,23b-9,3)

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

▶ Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / qui em pot esfereir? R.

Una cosa he demanat al Senyor, / i la desitjo amb tota l'ànima: / poder viure a la casa del Senyor / i vetllar pel seu temple. R.

N'estic cert, / fruitaré en la vida eterna de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! Sigues valent! / que el teu cor no defalleixi. / Espera en el Senyor! R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,10-13.17)

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo soc partidari de Pau», «Doncs jo, d'Apol·ló», «Jo, de Quefes», «Jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangelí, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 4,12-23)

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzaret, sinó a Cafarnaüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.»

Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.» Tot volejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la bona nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 8,23b-9,3)

En otro tiempo, humilló el Señor la tierra de Zabulón y la tierra de Neftalí, pero luego ha llenado de gloria el camino del mar, el otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que caminaba en tinieblas vio una luz grande; habitaba en tierra y sombras de muerte, y una luz les brilló. Acreciste la alegría, aumentaste el gozo; se gozan en tu presencia, como gozan al segar, como se alegran al repartirse el botín. Porque la vara del opresor, el yugo de su carga, el bastón de su hombro, los quebrantaste como el día de Madián.

▶ Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Una cosa pido al Señor, / eso buscaré: / habitar en la casa del Señor / por los días de mi vida; / gozar de la dulzura del Señor, / contemplando su templo. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,10-13.17)

Os ruego, hermanos, en nombre de nuestro Señor Jesucristo, que digáis todos lo mismo y que no haya divisiones entre vosotros. Estad bien unidos con un mismo pensar y un mismo sentir. Pues, hermanos, me he enterado por los de Cloe de que hay discordias entre vosotros. Y os digo esto porque cada cual anda diciendo: «Yo soy de Pablo, yo soy de Apolo, yo soy de Cefas, yo soy de Cristo». ¿Está dividido Cristo? ¿Fue crucificado Pablo por vosotros? ¿Fuisteis bautizados en nombre de Pablo? Pues no me envió Cristo a bautizar, sino a anunciar el Evangelio, y no con sabiduría de palabras, para no hacer ineficaz la cruz de Cristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 4,12-23)

Al enterarse Jesús de que habían arrestado a Juan se retiró a Galilea. Dejando Nazaret se estableció en Cafarnaüm, junto al mar, en el territorio de Zabulón y Neftalí, para que se cumpliera lo dicho por medio del profeta Isaías: «Tierra de Zabulón y tierra de Neftalí, camino del mar, al otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que habitaba en tinieblas vio una luz grande; a los que habitaban en tierra y sombras de muerte, una luz les brilló». Desde entonces comenzó Jesús a predicar diciendo: «Convertíos, porque está cerca el reino de los cielos». Paseando junto al mar de Galilea vio a dos hermanos, a Simón, llamado Pedro, y a Andrés, que estaban echando la red en el mar, pues eran pescadores. Les dijo: «Venid en pos de mí y os haré pescadores de hombres». Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron. Y pasando adelante vio a otros dos hermanos, a Santiago, hijo de Zebedeo, y a Juan, su hermano, que estaban en la barca repasando las redes con Zebedeo, su padre, y los llamó. Inmediatamente dejaron la barca y a su padre y lo siguieron. Jesús recorría toda Galilea enseñando en sus sinagogas, proclamando el evangelio del reino y curando toda enfermedad y toda dolencia en el pueblo.